KENDELSE AFSAGT AF DOMSTOLENS PRÆSIDENT
30. april 1997 *

I sag C-89/97 P(R),

Moccia Irme SpA, Napoli (Italien), ved advokaterne Emilio Cappelli, Paolo De Caterini og Andrea Bandini, Rom, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Charles Turk, 13 B, avenue Guillaume,

appellant,

angående appel af kendelse afsagt den 17. december 1996 af præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i sag T-164/96 R, Moccia Irme mod Kommissionen (Sml. II, s. 2261), hvorunder der er nedlagt påstand om ophævelse af denne kendelse og om udsættelse af gennemførelsen af Kommissionens beslutning 96/678/EKSF af 30. juli 1996 om støtteforanstaltninger, Italien har påtænkt som led i programmet for strukturomlægning af den private italienske jern- og stålsektor (EFT L 316, s. 24),

den anden part i appelsagen er:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Paul Nemitz og Laura Pignataro, begge Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, bistået af advokat Massimo Moretto, Venedig, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

har

* Processprog: italiensk.

DOMSTOLENS PRÆSIDENT

efter at have hørt generaladvokat M.B. Elmer,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 27. februar 1997 har appellanten i henhold til artikel 50, stk. 2, i EKSF-statutten for Domstolen iværksat appel af en kendelse, som præsidenten for Retten i Første Instans afsagde den 17. december 1996 i sag T-164/96 R, Moccia Irme mod Kommissionen (Sml. II, s. 2261, herefter »den appellerede kendelse«), hvorved han forkastede appellantens begæring om bl.a. udsættelse af gennemførelsen af Kommissionens beslutning 96/678/EKSF af 30. juli 1996 om støtteforanstaltninger, Italien har påtænkt som led i programmet for strukturomlægning af den private italienske jern- og stålsektor (EFT L 316, s. 24, herefter »den omtvistede beslutning«). Appellanten har nedlagt påstand om ophævelse af den appellerede kendelse og om, at den ene af selskabets påstande fra sagens behandling i første instans tages til følge, nemlig at der træffes afgørelse om udsættelse af gennemførelsen af den omtvistede beslutning.

2 Kommissionen har fremsat skriftlige bemærkninger for Domstolen ved et dokument indleveret til Justitskontoret den 4. april 1997.

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

3 Det fremgår af den appellerede kendelse, at den omtvistede beslutning blev vedtaget i henhold til Kommissionens beslutning nr. 3855/91/EKSF af 27. november 1991 om fællesskabsregler for støtte til jern- og stålindustrien (EFT L 362, s. 57).

4 Ifølge beslutning nr. 3855/91 kan bestemte begrænsede former for støtte til jern- og stålvirksomheder betragtes som forenelige med fællesmarkedet uanset det forbud mod tilskud eller anden støtte ydet af medlemsstaterne, som er fastsat i EKSF-traktatens artikel 4, litra c).

5 Det bestemmes i artikel 1, stk. 3, i beslutning nr. 3855/91, at sådan støtte »kun [må] ydes efter fremgangsmåderne i artikel 6 og ... ikke [må] udbetales efter den 31. december 1996«.

6 I henhold til artikel 6 i beslutning nr. 3855/91 underrettes Kommissionen så betids om enhver påtænkt indførelse eller ændring af støtte, at den kan udtale sig herom. Det bestemmes særlig i artikel 6, stk. 6, at enhver støtte, der påtænkes ydet efter artikel 4 (lukningsstøtte) og 5 (regional investeringsstøtte), skal anmeldes til Kommissionen.

7 I februar og august 1994 foretog den italienske regering anmeldelse til Kommissionen af et regelsæt om hasteforanstaltninger til gennemførelse af planen for omstrukturering af jern- og stålsektoren i Italien.

8 Efter have undersøgt, om disse regler var forenelige med beslutning nr. 3855/91, og navnlig med artikel 4, godkendte Kommissionen ved beslutning af 12. december 1994 den pågældende støtte, idet tildeling af støtten dog i hvert enkelt tilfælde skulle anmeldes på forhånd.

9 Under henvisning til bestemmelserne i de italienske regler indgav selskabet Moccia Irme SpA (herefter »Moccia Irme«) i lighed med andre EKSF-jern- og stålvirksomheder med hjemsted i Italien en ansøgning om tildeling af støtte til definitiv lukning af jern- og stålanlæg.

10 Disse konkrete tilfælde blev anmeldt til Kommissionen i henhold til artikel 6, stk. 6, i beslutning nr. 3855/91, og Kommissionen besluttede derefter at indlede proceduren til undersøgelse af dem. Ved skrivelse af 31. januar 1996 fremsatte den italienske regering sine bemærkninger.

11 Ved den omtvistede beslutning fastslog Kommissionen, at de statsstøtteforanstaltninger, som Den Italienske Republik havde påtænkt til fordel for bl.a. sagsøgeren, i henhold til EKSF-traktatens artikel 4, litra c), var uforenelige med fællesmarkedet for stål.

12 Ved stævning registeret på Rettens Justitskontor den 19. oktober 1996 anlagde appellanten sag i henhold til artikel 33, stk. 2, i EKSF-traktaten med påstand om annullation af den omtvistede beslutning og om, at det blev fastslået, at samordnede eller forbundne retsakter, som er gået forud herfor, ikke kunne finde anvendelse.

13 Ved særskilt processkrift registreret på Rettens Justitskontor den 29. november 1996 fremsatte appellanten i medfør af EKSF-traktatens artikel 39 en begæring om foreløbige forholdsregler med påstand om, at Rettens præsident

— udsætter gennemførelsen af den anfægtede beslutning og af de retsakter, som er gået forud herfor

— træffer afgørelse om, at Kommissionen skal anmode de italienske myndigheder om at suspendere udbetalingen af den statslige støtte til lukning af jern- og stålvirksomheder, der er omhandlet i de regler, som Kommissionen godkendte ved beslutning af 12. december 1994, indtil der er truffet afgørelse i hovedsagen

— subsidiært træffer afgørelse om, at Kommissionen skal genåbne proceduren til undersøgelse af støtten til sagsøgeren.

Den appellerede kendelse

14 Ved den appellerede kendelse forkastede Rettens præsident begæringen om foreløbige forholdsregler efter at have undersøgt, hvilken interesse appellanten havde i at opnå de begærede foreløbige forholdsregler.

15 For så vidt angår den første begærede foreløbige forholdsregel, nemlig udsættelse af gennemførelsen af den omtvistede beslutning, bemærkede Rettens præsident i præmis 28, at den anfægtede beslutning indebar et afslag, således at en eventuel suspension af den ikke ville have nogen virkning for appellanten, da en udsættelse ikke ville gøre det muligt for den italienske regering at udbetale den krævede støtte.

16 Hvad angår den subsidiære påstand om, at Kommissionen skulle genåbne proceduren til undersøgelse af den omhandlede støtte, bemærkede Rettens præsident i præmis 29 dels, at en sådan forholdsregel ikke nødvendigvis ville føre til en positiv beslutning fra Kommissionens side, hvilket er den eneste mulighed for at tillade den italienske regering at udbetale støtten til sagsøgeren, dels, at den ikke ville være foreløbig, da den ville have samme virkninger som dem, der ønskes opnået under hovedsagen, og at den ville foregribe afgørelsen i hovedsagen.

17 Endelig udtalte Rettens præsident i præmis 30, at en anordning af den anden begærede forholdsregel, nemlig at Kommissionen tilpligtes at anmode de italienske myndigheder om at suspendere udbetalingen af lukningsstøtte til de øvrige ansøgende virksomheder, kun tilsyneladende ville være til nytte. En sådan suspension ville således ikke forhindre, at fristen, der er fastsat til den 31. december 1996, udløb, og efter udløbet deraf ville der — i medfør af artikel 1, stk. 3, i beslutning nr. 3855/91 — ikke længere kunne ske udbetaling af støtte til hverken de virksomheder, for hvilke Kommissionen havde godkendt støtten, eller til appellanten selv. Appellanten ville derfor ikke opnå nogen fordel som følge af den skade, der ville blive påført de konkurrerende virksomheder i kraft en suspension af ordningen.

18 Stadig vedrørende den anden foreløbige forholdsregel anføres det endvidere i den appellerede kendelses præmis 30:

»Som konstateret under retsmødet den 11. december 1996, kunne Moccia Irme's interesser ligeledes sikres ved en henlæggelse af de midler ... som er blevet tildelt virksomheden af den italienske regering, men som ikke er blevet udbetalt på grund af Kommissionens afslag på godkendelse. En eventuel anordning af den begærede forholdsregel vil derimod være uden betydning i denne henseende; ved finansårets udgang vil det beløb, der allerede er afsat til sagsøgeren, nemlig — også selv om det kan overføres som en ikke-afholdt udgiftsforpligtelse — ikke kunne udbetales efter den 31. december 1996, medmindre der gennem vedtagelse af ny lovgivning opnås en fornyet finansiering af lukningsstøtten. Det vil således ikke være til nogen nytte for sagsøgeren at få medhold i den omhandlede påstand, hvilket desuden ville forudsætte en forholdsregel, der indebærer en klar overskridelse af den kompetence, som er tildelt Kommissionen ved EKSF-traktaten, da det måtte ske i form af et pålæg til medlemsstaten om at suspendere en støtteordning, der allerede er blevet godkendt som forenelig med traktaten ...«.

19 Da de skriftlige indlæg, som procesdeltagerne har indgivet, indeholder alle de oplysninger, der er nødvendige for at kunne træffe afgørelse om appellen, er det ufornødent, at procesdeltagerne afgiver mundtlige indlæg.

Parternes argumenter

20 Til støtte for appellen er der fremført det ene anbringende, at Rettens præsident med henblik på at undersøge appellantens interesse blot gennemgik de forholdsregler, som appellanten havde angivet i sin skriftlige begæring, mens undersøgelsen desuden burde have været rettet mod de indirekte positive virkninger, som de foreløbige forholdsregler kunne medføre.

21 I den henseende har appellanten gjort gældende, at selskabet under den mundtlige forhandling ændrede sine påstande, således at det begærede udsættelse af gennemførelsen af den omtvistede beslutning for at kunne påberåbe sig udsættelsen på nationalt plan, såvel administrativt som under en retssag, for at opnå en forholdsregel om midlertidig henlæggelse af et beløb svarende til den støtte, som de italienske myndigheder havde tiltænkt selskabet.

22 Ifølge appellanten bekræftes selskabets interesse i en udsættelse af gennemførelsen af den omtvistede beslutning af, at de begæringer om spærring af de omhandlede midler, som selskabet indgav til den kompetente nationale retsinstans den 28. december 1996 og til det ansvarlige ministerium den 10. januar 1997, blev forkastet. Disse afslag var således begrundet med, at det var nødvendigt at opfylde den omtvistede beslutning.

23 Appellanten har på dette grundlag anført, at den appellerede kendelse udgør et typeeksempel på nægtelse af effektiv beskyttelse via foreløbige retsmidler af en borgers retstilling i henhold til fællesskabsretten.

24 Kommissionen har for sit vedkommende gjort gældende, at det er åbenbart, at appellen skal afvises, og at det i hvert fald er åbenbart, at den skal forkastes.

25 Kommissionen har indledningsvis anført, at der til støtte for appellen kun er fremført et anbringende, nemlig at der i den appellerede kendelse ikke er foretaget en undersøgelse af de indirekte positive virkninger, som en udsættelse af gennemførelsen af den omtvistede beslutning kunne medføre. Ifølge Kommissionen er dette anbringende i realiteten baseret på en angivelig manglende begrundelse.

26 Kommissionen har nedlagt påstand om, at det fastslås, at det er åbenbart, at appellen skal afvises, og har herved fremført tre anbringender.

27 Kommissionen har for det første bemærket, at Rettens præsident har begrundet sin bedømmelse af nødvendigheden af en udsættelse af gennemførelsen af den omtvistede beslutning ved i den appellerede kendelses præmis 30 at anføre, at en eventuel henlæggelse af det beløb, som oprindeligt var blevet tildelt appellanten, ikke ville være til nogen nytte på grund af fristen pr. 31. december 1996 for udbetaling af støtte (jf. ovenstående præmis 18). Appellanten har ikke bestridt dette afgørende argument, hvorfor det er åbenbart, at appellen skal afvises på grundlag af dette første punkt.

28 Endvidere har Kommissionen gjort gældende, at det ikke i appelskriftet er angivet præcist, hvilke konkrete dele af den appellerede kendelse der er genstand for tvisten, eller hvilke retlige argumenter der fremføres til støtte for appellen.

29 Endelig har Kommissionen anført, at appellen reelt har til formål at opnå en fornyet prøvelse af de anbringender vedrørende faktum, som Rettens præsident allerede har forkastet.

30 Kommissionen har subsidiært nedlagt påstand om, at det fastslås, at det er åbenbart, at appellen skal forkastes.

31 Kommissionen har navnlig gjort gældende, at begrundelsen i den appellerede kendelse ikke er behæftet med nogen som helst mangler eller modsigelser, eftersom Rettens præsident i den appellerede kendelses præmis 30 udtrykkeligt har behandlet den mulighed for henlæggelse af midlerne, som der henvises til i appelskriftet, og derved har fastslået, at denne mulighed ikke ville være til nogen nytte for appellanten på grund af fristen pr. 31. december 1996.

32 Kommissionen har desuden tilføjet, at Retten i forbindelse med behandlingen af en sag om foreløbige forholdsregler ikke har pligt til at anføre en detaljeret begrundelse med hensyn til de indirekte og rent spekulative virkninger, som de begærede foreløbige forholdsregler måtte kunne medføre.

Domstolens bemærkninger

33 Det bemærkes indledningsvis, at appellanten kun har nedlagt påstand om ophævelse af den appellerede kendelse for så vidt angår afslaget på at anordne den første af de tre foreløbige forholdsregler, der oprindeligt var fremsat begæring om, nemlig udsættelse af gennemførelsen af den omtvistede beslutning.

Formaliteten

34 Kommissionen har gjort gældende, at det er åbenbart, at appellen skal afvises.

35 Imidlertid bemærkes det i den henseende, at appelskriftet — selv om det er affattet summarisk — på en let forståelig måde angiver, hvilke dele af den appellerede kendelse der kritiseres, og de retlige argumenter der anføres til støtte for påstanden om ophævelse af kendelsen.

36 De oplysninger, der er anført i appelskriftet, har således både gjort det muligt for Kommissionen at forberede sit forsvar og for Domstolen at træffe afgørelse i sagen.

37 Appelskriftet er derfor ikke indgivet under tilsidesættelse af procesreglementets artikel 112, stk. 1, litra c), som præciserer, at et appelskrift skal angive de retlige anbringender og argumenter, der påberåbes.

38 Herudover fremgår det ikke af indholdet af appelskriftet, at appellen blot har til formål at opnå en fornyet prøvelse af de anbringender vedrørende faktum, som allerede blev forkastet i den appellerede kendelse.

39 Det følger ganske vist af artikel 51, stk. 1, i EKSF-statutten for Domstolen, at en appel kun kan støttes på anbringender om overtrædelse af retsregler, idet enhver bedømmelse af de faktiske omstændigheder er undtaget. Dette forhindrer imidlertid ikke, at der i et appelskrift kan fremsættes anbringender vedrørende den retlige bedømmelse af disse faktiske omstændigheder for at godtgøre, at Retten har begået en retlig fejl (jf. herom dom af 9.1.1997, sag C-143/95 P, Kommissionen mod Socurte m.fl., Sml. I, s. 1, præmis 36).

40 Appellantens anbringende om, at det i den appellerede kendelse blev undersøgt i utilstrækkeligt omfang, hvilken interesse appellanten havde i at opnå udsættelse af gennemførelsen af den omtvistede beslutning, indebærer ikke, at appellen kun omhandler en anfægtelse af Rettens konstateringer med hensyn til de faktiske omstændigheder, men må forstås som et anbringende om, at den appellerede kendelse er behæftet med en retlig fejl for så vidt angår den retlige bedømmelse af disse omstændigheder.

41 Hvad angår Kommissionens anbringende om, at argumentationen i appelskriftet er utilstrækkelig, når henses til indholdet af den appellerede kendelse, skal det afslutningsvis fastslås, at en bedømmelse heraf henhører under sagens realitet, da en sådan omstændighed principielt ikke kan medføre, at en appel skal afvises.

42 Af det forudgående følger, at appellen bør antages til realitetsbehandling.

Realiteten

43 Det skal for det første påpeges, at bedømmelsen af en sagsøgers interesse i at opnå de begærede forholdsregler har særlig stor betydning under en sag om foreløbige forholdsregler.

44 Udsættelse af gennemførelsen og andre foreløbige forholdsregler kan kun anordnes af Fællesskabets retsinstanser i en sag om foreløbige forholdsregler, såfremt det navnlig er godtgjort, at der foreligger uopsættelighed, dvs. at det for at undgå et alvorligt og uoprettelig tab for sagsøgeren er nødvendigt at foreskrive dem og tillægge dem retsvirkninger før afgørelsen i hovedsagen (jf. senest kendelse af 21.3.1997, sag C-110/97 R, Nederlandene mod Rådet, Sml. I, s. 1795, præmis 24). Imidlertid kan foreløbige forholdsregler, der ikke er i stand til forhindre det alvorlige og uoprettelige tab, som appellanten har påberåbt sig, allerede af denne grund ikke være nødvendige i det øjemed. Da appellanten mangler interesse i at opnå de begærede foreløbige forholdsregler, kan disse ikke opfylde uopsættelighedsbetingelsen.

45 Det skal ligeledes påpeges, at en begæring om udsættelse af gennemførelsen principielt ikke kan rettes mod en negativ forvaltningsafgørelse, da en udsættelse ikke kan ændre den begærende parts stilling (jf. kendelse af 31.7.1989, sag 206/89 R, S. mod Kommissionen, Sml. s. 2841, præmis 14).

46 I den foreliggende sag er den af appellanten påberåbte interesse i at opnå de positive indirekte virkninger af den begærede forholdsregel så indirekte og hypotetisk,

at Retten ikke kan kritiseres for ikke at have taget udtrykkeligt hensyn hertil i forbindelse med, at den forkastede begæringen om udsættelse af gennemførelsen af den omtvistede beslutning.

47 Hertil kommer — i modsætning til, hvad appellanten har anført — at selskabets interesse i at opnå en forholdsregel om foreløbig henlæggelse af de midler, som det havde fået tildelt, men ikke udbetalt, af den italienske regering, udtrykkeligt blev undersøgt i den appellerede kendelses præmis 30.

48 Retten udtalte i den forbindelse, at der ikke forelå en sådan interesse, da midlerne principielt ikke længere kunne udbetales til appellanten efter den 31. december 1996.

49 Denne omstændighed, der er af afgørende betydning, er ikke blevet bestridt af appellanten i forbindelse med appellen.

50 På denne baggrund er det irrelevant, at denne omstændighed ikke blev behandlet af Retten i forbindelse med undersøgelsen af begæringen af udsættelse af den omtvistede beslutning, men i forbindelse med undersøgelsen af appellantens begæring om, at Kommissionen tilpligtes at anmode de italienske myndigheder om at suspendere udbetalingen af lukningsstøtte til de øvrige jern- og stålvirksomheder.

51 Følgelig bør appellen forkastes.

Sagens omkostninger

52 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger. Appellanten har tabt appelsagen og bør herefter dømmes til at betale appelsagens omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLENS PRÆSIDENT

1) Appellen forkastes.

2) Appellanten betaler sagens omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 30. april 1997.

R. Grass

Justitssekretær

G.C. Rodríguez Iglesias

Præsident